

ותן חלקנו בתורתך

מאת כ"ק האדמו"ר מרחלין שליט"א

שיחת התעמקות על פי דרך עץ החיים
פרשת שמיני תשפ"ה

קבלת קהל בתיאום מראש בטל' 02-6520002

www.rachlin.org.il

בהוצאת: אוריאל יעוז ופטרונות בע"מ

יפה רום 40 ירושלים ת"ן

לקבלת הגיליון למייל: rachlin@rachlin.org.il

© כל הזכויות שמורות לכ"ק האדמו"ר רבי פינחס דניאל הכהן רחלין שליט"א

סרקו להורדה

מאמר זה הנו תמלול של שיעור בפרשת השבוע שהעביר כ"ק האדמו"ר שליט"א.

פרשת שמיני תשפ"ה – אל תרגישו בנוח! כולם שייכים לקב"ה

וזה מתקשר לענין של נדב ואביהו, שני קדושי עליון, אין כמוהם – ומצד שני הם עשו כמה מעשים לא נכונים ונשרפו. אם לצדיקים כך, למי שלא צדיק, ה' ירחם. מבינים? ככה בערך חכמים אומרים. אם את הקרובים לה' ככה הוא מעניש, מה יגידו הרחוקים שעושים שטויות?

אז חכמים הביאו כמה סבות למה הם נהרגו: היו פרועי שיער, שתויי יין, לא התיעצו עם משה ואהרן, הקריבו אש זרה שלא נתבקשו. טוב. מה שאני רוצה פה קצת לחדד: אם במקום זה, הם לא היו נכנסים ומקריבים אש זרה, אלא היו עושים אילו כוונות, אילו יחודים, איזו התקשרות עם ה' יתברך באופן אישי, אם זה לא היה מתאים לדרגה שלהם, או שזה היה משהו שלא נתבקשו, הם היו נענשים אני מניח – או שלא היו עונים להם, או שהיתה להם הסתלקות של אור, אבל בטח לא היו נשרפים.

כאן אנחנו לומדים את ההקפדה של ה' יתברך על המקום הקדוש, שבו הוא משרה את שכינתו. לא כל אחד יבוא ויעשה איזה פולחן שהוא רוצה ואיך שהוא רוצה, כן? יש ענין של מורא, מורא מקדש. וגם לימינו אלה, אנשים שבאים לכותל וכו' צריכים להתנהג בהתאם. זה לא כמו כשאתה בבית שלך, מה שאנחנו נוהגים לקרוא לו: 'שהאדם לא ירגיש בנוח' – כי ה' יתברך "אֵל קָנָא הוּא", והוא מקפיד מאד, "וְהָאֱלֹקִים עֲשֶׂה שְׂפָאָה מְלַפְּנִי", כי אם לא אז יהיה קלקול. אם ה' יתברך היה מנהיג את העולם רק במדת החסד והרחמים – אוי ואבוי מה שהיה נהיה, קלקולים עצומים.

ולכן יש מדת הדין. ו"רִאשִׁית חֲכָמָה יִרְאֶת ה'". יראת שמים, זה הדבר הכי חשוב, הכי חשוב מהכל. אם בן אדם ירא שמים, הוא נזהר. גם אם הוא לא יודע את ההלכה, הוא נזהר, יזהר מאד כמה שהוא יכול, ינסה ללמוד. אם הוא לא יודע, ישאל. אבל יש לו יראה, הוא לא רוצה לעשות הפך רצונו של ה' יתברך, גם מפחד מהעונש וגם מפחד לאכזב את ה' יתברך, כי זה גורם ל'איזו בושה. איזה ריחוק, איזה חושך'. מבינים?

בדור היתום שלנו אנשים מרגישים בנוח עם כל דבר. "כבד את אביך ואת אמך", כיבוד הורים, צריך תיקון, נכון? כל

ערב טוב! שבוע טוב, מה שלומכם? אנחנו כאן ב'ותן חלקנו בתורתך', פרשת שמיני תשפ"ה, ובשם ה' נעשה ונצליח. אתם יודעים, אנחנו מנסים להבין את הפרשה על פי 'דרך עץ החיים'.

מעסיק אותי מאד הענין של נדב ואביהו. קודם כל, אחרי שעשו את כל ההכנות והקימו את המזבח ועשו את כל הענינים שהיו צריכים לעשות – שרתה שכינה ואכלה את הקרבן, האש, ירדה אש ואכלה את הקרבן, פלא פלאים. זה מחזה לא פשוט.

זו התגלות על ידי זה שיורדת אש מהשמים ואוכלת את הקרבן. זה שונה מהתגלות שבה ה' מתגלה לנביא, לבעל רוח הקודש, איזו התגלות אישית. אם זה משה רבינו שה' היה מדבר אליו ורק הוא היה שומע, או אם זה שאר הנביאים – ההתגלות היא אישית, היא רוחנית, בדרך כלל זו התגלות עם תוכן ברור, דיבור, הדיבור העליון, הוראות, הנחיות, מלים נעימות או מלים של נזיפה, תלוי מה הצורך בהתגלות הזו משמים, בגילוי.

בכל אופן, הצדיק שזוכה להתגלות חש תחושות של קשר, תחושות של קרבה, אבל גם יראה. ואם באמת המדרגה שמשפיעה עליו למשל זה שם אלקים אז הוא מפחד יותר, אם זה שם של חסד אז הוא רגוע יותר – זה תלוי במדרגה שמאירה בו, ואם זה משמות ה' או אם זה נשמה של צדיק, או מה, מה בדיוק, מי בדיוק, אז מה התוכן, מה הדרגה? קו ימין, קו שמאל, קו אמצעי? מי משפיע, מה משפיע?

אבל זה תמיד מפגש רוחני, אין שם אש. אה, הוא יכול לראות אש, אבל היא לא אש אמיתית. זאת אומרת, הוא יכול לראות כמו שהנביאים היו רואים כל מיני חזיונות על מנת ללמד אותם משהו, אבל אלה חזיונות. זה משהו פנימי, בקיצורו של ענין.

כאן יש התגלות החוצה, בפרהסיא, תכל'ס, מעשה, כמו קריעת ים סוף – זה מעשה, וואו. כן? מתן תורה – זה מעשה, וואו. וכאן גם, השראת השכינה – וואו, לעיני כולם ירדה אש מהשמים, פלא פלאים.

אחד צריך תיקון בנושא של כיבוד הורים. אבל בדור הזה שיש בו חֲצָפָא וְסָגָא הילדים מרגישים בנוח, דורו של משיח, זה לא כל כך פשוט. הכיבוד אב ואם שלנו, מהדור שלנו, היה מובן מאליו. לא היינו מתחצפים להורים, שום דבר. אני מדבר בתור תינוק שנשבה בחו"ל, לא בתור שומר תורה ומצוות, מעצם זה שזה אבא ואמא, מי היה מתחצף?

אז לכן, כל דבר יש לו את המקום שלו. כיבוד אב ואם – מי שלא מכבד את ההורים, הוא יכבד את בורא עולם להבדיל? או כן או לא, או לפעמים כן. צריך להזהר, להזהר קלה כבחמורה, בכל ענין וענין, ושנאשים לא ירגישו בנוח כי הם אוהבים את ה' אז מותר להם הכל – לא. אתה אוהב את ה'! תזהר בכבודו יתברך, להזהר מאד. אף אחד לא מלאך, כן? אבל צריך להזהר. אתה בא למקום המקדש, עם משה רבינו, עם אהרן הכהן, עם כל עם ישראל, מחכים שתדע אש ותאכל את הקרבן – איזה פחד. איזה אירוע.

והענין של הקרבן – יש בזה סודות עליונים, יש בזה העלאת ניצוצות, ויש בזה כפרה על עם ישראל. אמרו חכמים, מה שעושים לקרבן היו צריכים לעשות לך. אתה מודע לזה?

ולכן המקום הקדוש הזה, מקום שה' מכפר על עם ישראל, עבודת הקרבנות, הוא מקום מרשים ביפיו, בקדושתו – אבל יראה, צריך יראה. שוחטים שם בעל חי, שורפים על המזבח, מזים דם. זה לא שכן אדם בא ורואה איזו שקיעה עם צפורים, והוא שמח והוא מרגיש דבקות – לא, זה מקום רציני מאד. אוי ואבוי מי שעושה שם משהו לא נכון, אוכל משהו שלא צריך, עומד במקום לא נכון, אוי ואבוי לו, חייב מיתה על כל מיני דברים, וגם כרת.

זהו. אז לכן פה פעם ראשונה, חנוכת המזבח, קרה הענין של נדב ואביהו – למען היראה, שתהיה לנו יראה, ועוד יותר יראה, כל מה שקשור ליחס שלנו לבורא הבריא, שאין לנו תפיסה והשגה בו כלל. ואנחנו בניו של מקום. כל הבריא של יתברך, הוא עושה בבריא מה שהוא רוצה, ו"בְּקִרְבִּי אֶקְדֹּשׁ", ולכן לקח את נדב ואביהו. מישהו יכול להתרעם? לא. גם אביהם לא התרעם, אהרן הכהן לא התרעם. למה? כי כולם שייכים לקדוש ברוך הוא.

אמנם האדם בעל בחירה חפשית, וכל אחד חושב שהוא מנהל את העולם ושהוא יכול לעשות ככה ויכול לעשות ככה והוא מחליט מה נכון ומה לא נכון – אבל זה דמיון. אנחנו שייכים לבורא עולם, אנחנו לא שייכים לעצמנו. פלאים, אה? לחיות את זה. להפנים את זה. להתעמק. להתעמק, להפנים את זה שכולם שייכים לבורא עולם, הוא ברא אותנו והוא מחליט מה לעשות אתנו, הכל על פי הדין כמובן.

נשאלת השאלה: אם הוא רצה להתקדש על ידי לקיחת נדב ואביהו, למה זה נעשה ככה? יש שתי הנהגות: הנהגת השכר ועונש והנהגת היחוד, הנהגת התיקון, השלמות. ככה אומר רבינו הרמח"ל הקדוש ז"ל, אין כמו הרמח"ל הקדוש. אז הוא מסביר שה' יתברך מנהיג את כל העולם לקראת תיקונו הסופי, ויש מעשים שנעשים או מעשים שלא נעשים – הכל בשביל התיקון, נרצה או לא. אבל הוא מלביש את הכל גם בשכר ועונש. זאת אומרת שאם הוא רצה לקחת את נדב ואביהו, אז ודאי שהיה צריך שיהיה חשבון על זה. והיה חשבון, חשבון לא קל. חכמינו מנו כמה דברים.

אז זה מה שצריך לדעת: כולנו שייכים לבורא עולם, הוא עושה אתנו כמיטב רצונו, ואנחנו צריכים לעשות את רצונו,

לא להרגיש בנוח, לא ליד המקדש ולא בבית של האדם ולא בשום מקום, כי "מֵלֹא כָּל הָאָרֶץ בְּבִדּוֹ". יש ענין של פרהסיא. זה לא אותו דבר כשבן אדם מחלל שבת לא עליו בביתו, וכשזה בפרהסיא, שזה חמור יותר.

הפרהסיא, היום לא נותנים את הדעת לדבר הזה בכלל. כל אחד מרשה לעצמו להגיד מה שבא לו. אה, הוא מפחד, לא מבורא עולם, מפחד שיתבעו אותו תביעת דבה, אז הוא נזהר מזה. אבל זה לא לפי ההלכה. יש הלכה, הלכות לשון הרע, הלכות הוצאת שם רע. זה לא אותו דבר אם בן אדם מדבר עם אשתו, או שהוא הולך ומדבר באמצעי התקשורת, לא אותו דבר לפי החוק, ולהבדיל לא אותו דבר לפי ההלכה.

להזהר. להזהר, רבותי! ה' יתברך לא מוותר. הוא לא וותרן. הכל נרשם, ולטובת האדם, לטובה הנצחית של האדם נפרעים ממנו. אם הוא עושה תשובה, טוב. לפעמים התשובה לא מספיקה, וצריך יסורים, לא עלינו. אז כמה שכן אדם פחות ידבר שטויות ויעשה שטויות וירגיש בנוח – ככה טוב יותר, טוב יותר, הוא יהיה שמור יותר.

מובן שאסור שהיראה תכבה את האהבה ותהיה גדולה כל כך עד שאדם ישב וירעד מפחד, כי זה ימנע ממנו לעשות מאהבה ושמחה, זה יפגע בשמחה. לכן עם ישראל הוא הקו האמצעי, אנחנו בניו של יעקב אבינו. קו ימין, קו שמאל, קו אמצעי. רק מטתו של יעקב אבינו היתה שלמה – זאת אומרת, הקו האמצעי מביא את השלמות.

קו ימין יכול להיות יותר מדי ימין, קו שמאל יכול להיות יותר מדי שמאל, מבחינה רוחנית, כן? ימין – חסד. שמאל – דין. וצריך התכללות של הקוים, הקו האמצעי הוא המכריע.

זהו. אז אלה הלקחים, אנחנו תמיד מחפשים לקחים לעבודתו יתברך, לא קוראים את הפרשה כמו איזה מאורע שהיה וזהו, מנסים להבין. יש פה המון מה להגיד על פי תורת הקבלה. מי שזה מעניין אותו, שיקרא את 'שער הגלגולים' למהר"י הקדוש. יש שם את כל הסיפור של נדב ואביהו, אילו נשמות הם היו על פי הגלגולים ומה קרה.

בלי תורת הגלגולים אי אפשר להבין כלום במה שקורה בעולם הזה, רצוי מאד ללמוד. אבל בגלל שזה ספר קדוש שכבר יש בו מושגים של קבלה, שמי שלא יודע אותם לא יבין הכל, או לא יבין הרבה – אז שיקרא קודם, להבדיל, את הספר שלנו 'רומח פינחס', שזויר אותו מהאתר חינוס. יש שם את כל הבסיס של כל המושגים של הקבלה. מי שלומד את זה בעזרת ה' הולך בדרך הישרה, ולא ממציא כל מיני דברים או מעוות אותם. אחרי שלומדים את זה אם לומדים את הספר 'שער הגלגולים', אתם תבינו בעזרת ה' הכל.

זהו, רבותי. יהי רצון שנתחזק מאהבה ומיראה ומיראה ומאהבה, למען שמו באהבה!

לחיים! לחיים! לחיים!

נא להפיץ את מעינות 'דרך עץ החיים' בכל מקום ובכל

זמן לזיכוי הרבים, למען שמו באהבה!

לחיים! לחיים! לחיים! וכל טוב סלה.

שבת שלום ומבורך לכל בית ישראל.

מתוך נפשי – התעמקות בדרך עץ החיים

מאת כ"ק האדמו"ר רבי פינחס דניאל הכהן רחלין שליט"א
כ"ג ניסן תשפ"ה

לעילוי נשמות הנופלים · לרפואת הפצועים · להחזרת החטופים · לשמירה על החיילים.

- א. בעולם של שקר, אנשי אמת משלמים מחיר כבד על האמת. אך אין להם ברירה! כי הם אכן 'אנשי אמת'.
- ב. מי שעומד לימין האביונים והנרדפים משלם לעתים מחיר כבד. אך אין לו ברירה, כי זהו תפקידו.
- ג. התפלל כל הזמן לכך שתעשה הטוב בעיני ה' ית' – ושלא תתגאה לעולם.
- ד. "וצדיק יסוד עולם" – כיסודותיו של בית, עליו הכל עומד. ולכן מי שקשור לצדיק אמת – שמור, ובכל פעם שהוא נחלש הוא בא לצדיק או לומד מספריו, ושוב מתחזק. חייבים לשמור על הצדיקים, כי עליהם העולם עומד כפשוטו ממש!
- ה. הצדיק צריך להזהר כל חייו שלא להתגאות, אחרת עבודתו תרד לטמיון. לכן רבינו הבעש"ט אמר לפני הסתלקותו "אַל תְּבֹאֲנִי רֶגֶל גָּאוֹה".
- ו. אדם בונה לו איזו שהיא תאוריה על העולם ועל האמת, ואחר כך מנסה לגייס את הקב"ה לתאוריה הדמיונית שלו. "חֲצָפָא יִסְגָּא".
- ז. סוף האמת לנצח, בס"ד. השאלה היא באיזה מחיר?!
- ח. היצר הרע הכללי מסבך הכל וצוחק על כולם. ואין שמים לב לתחבולותיו.
- ט. די בזה שהיצר הרע הכללי יגייס את הטוב שבכל מחנה וישסה מחנה אחד ברעהו – כדי שעל ידי 'הפרד ומשול' יחריב הכל, ר"ל.
- י. ככל שאדם מלא יותר בחשיבות עצמית – כך הזהר ממנו יותר, כי הוא עלול להפוך להיות שליח מטעם היצר הרע הכללי.
- יא. כאשר אדם אומר "אני אמלוך", הוא מיד נתון בסכנה נוראה!
- יב. ללא חשבון נפש בלתי פוסק אף לא לרגע, אין סיכוי להנצל מהיצר הרע הפרטי והכללי.
- יג. הרשע אמנם מוציא לפועל רשעותו – אך ה' ית' בסתר-בסתר מתקן את הנזקים ומקדם את תכניתו לתיקון עולם במלכות שד"י.
- יד. צריך לשמור מאד על הדיבור – שלא יגרום למחלוקת ולשנאת חינו, ושלא יגרום לקטרגים בשמים נגד הפרט או נגד הכלל.
- טו. אין לאף אחד זכות לפגוע בנשמות ישראל!
- טז. הזהר כל חיך שלא תהפוך בשגגה לחוטא ומחטיא!
- יז. לאדם יש בחירה חפשית ואחריות אישית. אין תירוצים.
- יח. ישנם אנשים שנמצאים בדרךם לעשות מעשים חמורים, אך כלפי חוץ הם נראים כשורה ובשליטה מלאה. יכולת משחק שכזאת היא נשק מסוכן ומתוחכם ביותר.
- יט. לעתים אדם צודק לחלוטין – אך משמים רוצים שלא יקשה את ערפו, ושאף על פי כן יוותר. כך ה' ית' ביקש מאליהו הנביא ז"ל – שלא יקנא לה' ית' כדי שלא יגרום לקטרוג על ישראל.
- כ. ראיית מפת הקרב מתחדדת והופכת מדויקת יותר – בהתאם לרצון האדם לעבוד את ה' ית' באופן נכון ומדויק יותר.

לחיים! לחיים! לחיים! להתחזק ב'דרך עץ החיים'!

לחיים! לחיים! לחיים! נא להפיץ את מעינות 'דרך עץ החיים' בכל עת ובכל מקום לזיכוי הרבים, למען שמו באהבה!

לחיים! לחיים! לחיים!

שבת שלום ומבורך, וכט"ס.